

Zilahi Anna

Gyengédség

Hajszálerek

Olvad. Fekete fólián gyűlik a víz
a teraszon, a természet kérlelhetetlen
óraműve. A hólé érkezése,
ahogy halk *staccatóban* felesel
a két anyag, a képlékenységek idegi kalapácsütései.
Az egyik redőny háromnegyedig engedve,
halványbordó négyzetet derít a plafon távolabbi
sarkába. Vibrál a vörös a periférián, ahogy
hunyorogok, vajon mi lehet? A tekintetemmel
végigkövetem a fény vélt útját a szobán át,
és tessék. Kiengednek mind a nagy titkok.

Az észlelés oly elégtelen, nem hagy nyugodni,
hogyan nevezhetjük tiszta lelkiismerettel
észlelésnek. A vívódás él csak élénken
bennem, hogy mindjárt végigsimítom
a lábad, és közben tehetek-e úgy, mintha csak
végigsimítanám a lábad, ez az első
bűnöm, a vívódás elcsitítása, de az érdemem is,
ha van egyáltalán értelme morális
skálán elbeszélni valamit, ami két ember között
pillanatnyi egyetértéssel történik.

Fogad alatt olvadt és foszlott a málnahús,
ropogtattam a magával mindent
megfestő áfonyát. A fagyasztás megőrzi
a bogyós gyümölcsök antioxidáns-tartalmának
nagy részét, ilyen vélt faktualitásokba próbáltam

megkapaszkodni, tudásba, amit nem nekem kell
bizonyítanom vagy cáfolnom. Közben a tudat
elfelejtkezik arról, hogy a test, amely nevében
döntéseket hoz, valójában ő maga,
és ha a test, mint feltekert rugós játék,
az elme is éppen így.

Letekerem a fűtést, a józanság
hátha álmod hoz, megnyitott gázként terjed
szét bennem a hideg. Megborzongok, eszembe
jut, ahogy hozzám nyúlsz, képzeltem
kezed helyén forróság. Még sötétlila a térdem
a szófával való ritmikus összeverődéstől, ha valamitől,
a felszívódásától félek. A mozgásban felgyűlő
tejsav, később mint izomláz a karban, ahogy
szorítalak le, és feszülés a nyakban,
hogy a felső ajkadba beleharapjak.

A másik befogadásának és észlelésének emberi
eszközei: látás, inhalálás, ízlelés, odahallgatás,
érintés. A figyelemhiány, majd a félreértés
a lényeg elvétésén bukik felszínre. A lábam
emlékszik a lábad íveire, mintha ezeken
keresztül megértenék belőled bármit is. Mégis
a részletek összképét űzöm, miközben a térdemen
tudtom nélkül zajlik a zúzóadás lassú színeváltozása.

Vakság

Vihar-előtti-csend-kék tekinteted nem emeled rám.

Nem merek felnézni többé.

Pihentetem íriszem ázott cinegéit.

Énekszavuk égzengés, szárnyfeszításvuk villám.

Kitekerem nyakukat a szemhéj vaksötétjén.

Fata morgana

A figyelem szívós iszamlása a fájdalom
elől játszi kergetőzésnek mutatja magát,
aminek – ne legyenek kétségeink –
része az öntettenérés. A fókuszvesztés
leleplezése még sosem szolgálta ily szorgalommal
a fókusz elvesztését – ahol minden visszfényes felület
minket ver vissza, a menekülő arcot,
egy képet, mely végtére is egy pillanatnyi folyamat
az agyban. Lecsukódik a szem, a kép nem ereszt.

Legféltebb kincsem: a belső visszakozás.
Pazarlás, ha nem hallgattatik meg.
A délibáb nincs ott, mégis belenézel
a villódzásba: a receptorok extravagáns tévedése.
Belenézel abba, ami nincs ott, hogy mégis rajtakapd.
Forró aszfalt, tűző nyári nap, az illúziók végül
leleplezik magukat. Forró aszfalton megindulni,
futni valami felé, ami nem elérhető.
Hazáig futni, nem találni otthont.
A legkiszolgáltatottabb pillanatban kísért meg,
ami nincs ott. Ami sosem volt ott.
Hazatérés, mikor bizonygatnod kell,
jó vagy. Érthetetlen kritériumok alapján
nem felelsz meg. Ez a szabály, nem felelsz meg.
Hazatérés: egyszer meg fogok felelni.
Hazatérés: mondani, amit hallani akarnak.

Hazatérés: feloldódni a megfelelésben.
Elrántom a tekintetem a délibábról, és csak
annyit kívánok görcsbe rándult gyomorral:
lépjek oda magamhoz ott, ahol vagyok.

A szerző a verseskötet írása közben Hazai Attila Irodalmi Díjban (2021) és a Könyves Magazin Mastercard Alkotótárs ösztöndíjában (2023) részesült.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2025-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Hradeczký Móni
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Visnyai Zoltán, a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9410
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4607-4